

Beste mensen, familie en vrienden van Jef,

Als voorzitter sta hier voor een onmogelijke opgave: de verdienste van Jef voor onze club FC Zwaneven beschrijven. Die is zo enorm, zo omvattend dat ze eigenlijk niet in tekst te vatten is.

Welke woorden moet ik gebruiken voor iemand van weinig woorden, maar van des te meer daden?

Welk eerbetoon kan je geven aan iemand die nooit eigen eer zocht of een eerbetuiging wilde?

In 2021 zal onze club 50 jaar bestaan. Ook jij, Jef, keek er al naar uit want de club was mede jouw levenswerk. Trouwens jij was nu eigenlijk al meer dan 50 jaar actief voor de blauwwitte kleuren. Als 13-14 jarige knaap stond jij al klaar om in de Zwanevenstraat achter de Boereschuur de tent die toen diende als kantine, mee op te stellen. De pas opgerichte ploeg speelde in die jaren nog in het Arbeidersverbond. Toen al wilden die krachtige werkhanden van jou niet in de mouwen blijven steken. Even later wanneer er een platen kot kwam als kantine was jouw roeping meteen duidelijk. De toog doen, tappen, garçonnen. Dat was jouw ding.

In januari 1971 werd FC Zwaneven officieel lid van de voetbalbond en verhuisde naar Rhoode. Vanaf dan vormde jij en Willy achter den toog een onafscheidelijk duo. Omdat jullie qua postuur verdacht veel op elkaar geleken, dachten heel wat mensen dat jullie broers waren... Onze omschrijving is correcter: een onnavolgbare tandem, die het hele peleton Zwanevenners op sleeptouw nam.

Jef, vanachter de toog beleefde je mee de eerste kampioenstitel in 1988, later ook andere titels en promoties. Je mengde je niet in het feestgedruis, jij leefde mee in de euforie op jouw manier. Je stond te tappen, zwetend, één hoek van je hemd uit je broek, maar met plezier.

In 1991, na het overlijden van voorzitter Karl Peeters, vroegen we je om lid te worden van de beheerraad. Dit was een gouden zet want nu kwamen ook jouw andere talenten naar boven. Je bekommerde je mee over de terreinen, de materialen, de financiën...

Je beleefde een catastrofale verjaardag op 27 juli 1993, de dag dat de B-kantine afbrandde, jouw tweede thuis. Mede onder jouw impuls en door jouw werkende handen – jij was natuurlijk de metsendiender - kwam er binnen de kortste keren al gauw een nieuwe kantine. Je was er trots op en met jou was het er altijd gezellig vertoeven, ook al omdat je met iedereen goed overweg kon...

Op 12 juli 2002 tijdens Rhoode kermis dan nog wel, werd je getroffen door een beroerte. Dat voorval zou je leven een flinke ommezwaai geven. Je lichaam functioneerde niet meer als tevoren. Je kon niet meer gaan werken. Vanaf dan werd de inzet voor FC Zwaneven jouw leven. Fysiek werd het allemaal wat moeilijker, maar je bleef volharden. Al kostte het telkens een inspanning om je arm omhoog te bewegen, je bleef die tapkraan bedienen, die vaten versleuren, die bakken stapelen...

Je begon de karweien, de verantwoordelijkheden, je gedrevenheid nog op te voeren. Zo ben je uitgegroeid tot de absolute ankerfiguur van onze club. We noemden jou technisch directeur, tegen jouw zin want dat botste met je bescheidenheid. Jef, jij was – eerlijk gezegd - directeur en noeste werker tegelijk. Je bepaalde mee het algemeen beleid en wanneer er een probleempje was waarvoor – ik zeg maar iets bij wijze van voorbeeld - vijf schroeven nodig waren, ging je die zelf halen, zorgde voor boekhoudkundige verantwoording, en draaide die schroeven er nog eigenhandig in ook nog... Duizenden dingetjes heb je zo opgelost.

Bestellingen regelen, extra voorraad aanhalen in het koffer van je vriend de Volvo, leveranciers ontvangen, destijds Rhooide Kermis mee op poten zetten, lidgelden en andere gelden registreren, lidkaarten, ballen en vesten uitdelen, het terrein mee onderhouden – die terreinen waren heilig voor je - , publiciteit ophalen, de ijskasten aanvullen, de lijnen uitzetten, de digitale wedstrijdbladen invullen, “snotjong” – jouw woord voor stoute kinderen - verbieden om met bierkaartjes te gooien, de voorraad drank en kledij beheren, rommel in de vuilcontainer keeperen, affiches hangen, kasverslag opmaken, afwassen, kuisen, geen enkele bestuursvergadering missen, elke dinsdag, donderdag, zaterdag en zondag achter de toeg, ... Op jou kon je altijd rekenen, stipt, betrouwbaar, ... En dat allemaal als pure vrijwilliger...

Je was hard voor jezelf. We denken dat je vaak de pijn en de frustratie omwille van je handicap hebt moeten verbijten. Klagen heb je er nooit over gedaan, maar aan je lichaamstaal merkten we soms wel dat het moeilijk was. Zeker als iets je niet zinde, dan kon je kortaf uit de hoek komen...

Een aantal weken geleden werd je getroffen door een hartprobleem. Een hele reeks mensen moesten opgetrommeld worden om jouw taken over te nemen. Iedereen deed dat met plezier omdat het voor jou was! Gelukkig leek je er bovenop te komen.... Vorige dinsdag was je tot in de namiddag nog op pad de club: hamburgers halen, de kopies van de Zwanevensupporter bij mij aan huis afleveren, blij dat je terug kon rondrijden met je auto.... en dan kwam het fatale bericht, het leven op FC Zwaneven stond stil.

Jef, jij was tegelijk de ziel, het hart en de handen van de club. Ik zou je graag beloven dat we de leegte die je achterlaat gaan opvullen. Maar dat kan niet, niemand zal ooit kunnen doen wat jij voor FC Zwaneven gedaan hebt. We moeten de onmisbare missen...

Wat ik je wel kan beloven, Jef, is dat je je hierboven niet eenzaam zal voelen, want elke keer als we op de club komen, zullen we met respect en grote dankbaarheid aan je denken... Voor jou, nu hierboven, geldt zeker: you'll never walk alone...

Tot slot ... Jef, FC Zwaneven was jouw leven, jij deed FC Zwaneven leven en groeien. Als symbool voor de innige en eeuwige verbintenis met onze club wil ik als afscheid de blauwwitte kleuren met je meegeven. Graag zou ik hierbij willen vragen om een staande ovatie te geven voor wat jij als steunpilaar van onze club en als vriend hebt betekend.

Herman Van Gorp (voorzitter)